

DHARMA

LEGEA CAUZALITĂȚII

I

CELE PATRU ADEVĂRURI NOBILE

1. Lumea este plină de suferință. Nașterea este suferință, bătrânețea este suferință, boala și moartea sunt suferințe. A întâlni o persoană detestabilă, e suferință; a fi despărțit de persoana iubită, este suferință; a nu-ți putea satisface dorințele este suferință. Rezumând toate acestea, o viață care nu se poate elibera de dorințe și de pasiune implică întotdeauna suferința. Iată ceea ce se numește Adevărul despre Suferință.

Cauzele suferinței umane, se găsesc, fără îndoială, în dorințele corpului fizic și pasiunile care asaltează inima omului. Dacă se caută originea acestor pasiuni, aceasta se găsește înrădăcinată în toate dorințele intense ale instinctelor fizice. Aceste dorințe, bazate pe o nevoie imperioasă de a trăi, caută să pună stăpânire pe tot ce este dezirabil, chiar dacă uneori este moartea. Acesta se numește Adevărul despre Originea Suferinței.

Dacă dorința, care se află la originea tuturor pasiunilor umane poate fi înlăturată, atunci pasiunile se vor disipi și toate suferințele umane vor dispărea. Acesta se numește Adevărul despre Suprimarea Suferinței.

Pentru a intra în starea unde nu se află nici dorințe

Legea Cauzalității

nici suferințe, trebuie urmată Calea Nobilă cu Opt Ramuri: Vederea Corectă, Gândirea Corectă, Vorbirea Corectă, Comportarea Corectă, Viața Corectă, Străduința Corectă, Atenția Corectă și Concentrarea Corectă. Iată ceea ce se numește Adevărul despre Calea Nobilă către Suprimarea Cauzei Suferinței.

Oamenii trebuie să păstreze clar în minte aceste adevăruri, deoarece lumea este plină de suferințe și dacă cineva dorește să fugă de suferință, acesta trebuie să taie legăturile pasiunilor umane care sunt singura cauză a suferinței. Calea vieții, care este liberă de orice pasiune și de orice suferință, poate fi cunoscută numai prin Iluminare și Iluminarea se poate dobândi numai urmând Calea Nobilă cu Opt Ramuri.

2. Toți cei ce caută Iluminarea trebuie să înțeleagă aceste Patru Adevăruri Nobile. Fără a le înțelege, ei vor rătăci la nesfârșit în labirintul iluziilor lumii. Cei care înțeleg aceste Patru Adevăruri Nobile, se spune că sunt oameni care au dobândit ochii Iluminării.

Așadar, acei ce doresc din toată inima să urmeze Învățătura lui Buddha ar trebui să-și concentreze cugetul asupra acestor Patru Adevăruri Nobile și să caute să le înțeleagă semnificația.

Din toate timpurile, un sfânt, care e sfânt cu adevărat, este cel care a înțeles și a propagat aceste Patru Adevăruri Nobile.

Legea Cauzalității

Dacă o persoană înțelege clar aceste Patru Adevăruri Nobile, atunci Calea Nobilă cu Opt Ramuri îl va conduce departe de lăcomie. Și dacă o persoană se eliberează de lăcomie și de pasiunile sale, atunci este în pace cu lumea; nu ucide, nu fură, nu comite adulter, nu minte, nu bârfește, nu măgulește, nu invidiază, nu se înfurie și fără a uita niciodată caracterul trecător al vieții, nu se îndepărtează de la drumul bun.

3. A urma Calea Nobilă este ca și cum s-ar pătrunde cu o făclie într-o cameră obscură. Obscuritatea dispare și lumina umple camera.

Cei care înțeleg sensul Nobilelor Adevăruri și care urmează Calea Nobilă posedă lumina înțelepciunii care alungă beznă ignoranței.

Buddha îndrumă oamenii, sugerându-le cele Patru Adevăruri Nobile. Cei ce le înțeleg perfect câștigă Iluminarea. Acestea sunt adevăruri care au capacitatea de a conduce și susține pe alții în această lume deșartă. Ele sunt demne de încredere. Când cele Patru Adevăruri Nobile sunt înțelese, toate izvoarele pasiunilor sunt secate.

Pe baza acestor Patru Adevăruri Nobile, discipolii lui Buddha vor dobândi toate celelate prțioase adevăruri; ei vor dobândi înțelepciunea prin care ei vor sesiza sensul profund al lucrurilor și vor fi capabili să predice Dharma întregii omeniri.

II CAUZALITATEA

1. Există o cauză a întregii suferințe umane și există de asemenea un mijloc de a-i pune capăt, fiindcă în această lume totul apare dintr-un imens concurs de cauze și de condiții și totul dispare când aceste cauze și condiții se schimbă.

Ploaia, vântul care suflă, plantele care înfloresc, frunzele care cad și sunt purtate de vânt, sunt fenomene interdependente cu cauze și condiții care le provoacă și care dispar când cauzele și condițiile se schimbă.

Un copil este născut în anumite condiții create de părinți; după ce a fost născut, corpul său crește datorită hranei și cugetul său se dezvoltă datorită educației și experienței.

Deci, corpul și spiritul, ambele depind de cauze și ele evoluează în funcție de schimbarea cauzelor.

Așa cum ochiurile unui năvod sunt ținute prin nodurile care le leagă, la fel totul în lume se conectează printr-o serie de noduri. Va fi o mare greșeală, dacă cineva gândește că un ochi al năvodului poate să se mențină independent.

Un ochi este ochi făcut datorită altor ochiuri. Fiecare ochi este necesar pentru existența altor ochiuri.

Legea Cauzalității

2. O floare înflorește prin concursul mai multor cauze și frunzele cad deasemenea prin concursul mai multor cauze. Fără aceste cauze floarea nu înflorește și frunza nu cade. Floarea apare grație anumitor cauze și frunza cade grație altor cauze. Totul este în continuă schimbare. Nici un lucru nu poate exista prin el-însuși fără a se schimba.

Este nemuritoare și neschimbătoarea lege a acestei lumi ; totul este creat de o serie de cauze și condiții și totul dispare urmând aceeași lege; totul se schimbă, nimic nu rămâne constant.

III

ÎNLĂNȚUIREA CAUZELOR

1. Unde este izvorul suferinței, al tristeții, al durerii și al neliniștii? În faptul că, în general, oamenii sunt ignoranți și plini de dorințe.

Ei țin cu încăpățânare să trăiască în bogăție și onoare, în bunăstare și plăcere, în agitație și egoism, fără a ști că plăcerea însăși a acestor lucruri este sursă de suferințe.

Chiar de la începutul lumii, omul a fost lovit de toate felurile de calamități. Pe deasupra, el nu poate evita boala, bătrânețea și moartea, trei lucruri care sunt cauză de tristețe și de durere.

Dar, luând în considerare toate faptele, la baza tuturor suferințelor umane se găsește principiul dorințelor și pasiunilor. Dacă lăcomia ar putea fi înlăturată, suferințele umane ar dispărea.

Ignoranța se manifestă prin lăcomia și concepțiile greșite care umplu mintea omului.

Această ignoranță și aceste concepții greșite provin din faptul că omul ignoră adevărata rațiune care prezidează succesiunea lucrurilor.

Din ignoranță și lăcomie se nasc dorințe impure pentru lucruri care sunt, de fapt, de neobținut, dar la care oamenii râvnesc și le caută orbește.

Legea Cauzalității

Din cauza ignoranței și a cupidității oamenii imaginează discriminări acolo unde în realitate nu există discriminări. Inerent, nu există discriminare a binelui și răului în comportarea omenească; dar oamenii, datorită ignoranței, își imaginează astfel de distincții și le judecă ca "bine sau rău".

Datorită ignoranței, oamenii au întotdeauna gândiri greșite și pierd modul just de a vedea. Din cauza ignoranței se atașează ego-ului lor și comit acțiuni greșite. Ca rezultat, ei se pierd într-o existență iluzorie.

Iată o comparație: domeniul faptelor (Karma) este un câmp; gândirea discriminantă este sămânța; aceasta se acoperă cu ignoranța; se stropește cu dorințele deșarte și cu egoism; se adaugă aici îngrășământul lăcomiei: astfel se naște eroarea.

2. În realitate, acest fapt se petrece în însuși cugetul omului. Prin urmare, cugetul este acela care este cauza acestei lumi de iluzii, de suferințe, de tristețe, de necazuri și de neliniște.

Această întregă lume iluzorie nu este altceva decât umbra cauzată de cuget, dar este același cuget de la care vine Iluminarea.

3. În această lume există trei gândiri greșite. Dacă un om se cramponează la aceste gândiri, atunci totul în lumea aceasta va trebui să fie negat.

Legea Cauzalității

Prima gândire greșită este aceea de a crede că totul în lume este condus de destin. A doua este aceea de a gândi că totul este creat de un Dumnezeu și totul depinde de voința Sa. A treia este aceea de a afirma că totul se întâmplă din pură șană fără să existe nici cauză, nici condiție.

Dacă totul depinde de destin, binele și răul ar fi predestinate, la fel ca și fericirea și nenorocirea; nimic n-ar exista care să nu fie predestinat. În acest caz toate planurile și eforturile omenirii pentru ameliorare și progress ar fi inutile iar umanitatea ar fi fără speranță.

A spune că totul este sub dependența unui Dumnezeu sau că nu există nici cauză nici legătură, înseamnă să te lovești de aceeași obiecție. Dacă aceasta ar fi situația, nu ar exista nici un motiv de a face eforturi pentru a evita răul și a promova binele.

Deci aceste trei moduri de gândire sunt greșite, pentru că totul este o succesiune de fenomene a căror sursă este acumularea cauzelor și condițiilor.

TEORIA CUGETULUI SOLITAR ȘI STAREA REALĂ A LUCRURILOR

I

IMPERMANENȚA ȘI ABSENȚA EGO-ULUI

1. Deoarece corpul și cugetul au apărut prin concursul de cauze și de condiții, rezultă că nu există individualitate permanentă. Din moment ce corpul este făcut din carne, el este un agregat de elemente, este nestatornic.

Dacă corpul era un Ego-individualitate, ar fi putut face acest sau acel lucru după propria lui voință.

Un rege are puterea de a răsplăti sau de a pedepsi după cum îi place, dar, împotriva voinței sale, se îmbolnăvește, îmbătrânește și soarta nu corespunde decât rareori dorințelor sale.

În plus, spiritul nu este un Ego-individualitate. De asemenea, spiritul uman este un agregat de cauze și de condiții. El este în continuă schimbare.

Dacă spiritul era un Ego-individualitate, el putea face acest sau acel lucru după propria lui voință. Dar spiritul se îndepărtează adesea de ceea ce știe că este just, și aleargă fără să vrea, după ceea ce este dăunător. Și totuși, nimic nu pare să se întâmple exact cum dorește Ego-ul.

Teoria Cugetului Solitar și starea reală a lucrurilor

2. Dacă cineva este întrebat "Corpul este constant sau nu?", va trebui să răspundă că este "inconstant".

Dacă cineva este întrebat dacă existența inconstantă este fericire sau suferință, în general, trebuie să răspundă că ea este "suferință".

Dacă cineva își imaginează că un lucru atât de nestatornic, întotdeauna schimbător și plin de suferințe, este un Ego-individualitate, acesta se înșeală grav.

Cugetul uman este la fel de inconstant și plin de suferințe: el nu are deci nimic care să-l poată face a se numi un Ego-individualitate.

Ca urmare, corpul și cugetul, elemente ale vieții individuale și lumea exterioară ce pare a-l înconjura sunt departe de noțiunile de "ego" și de "al meu".

Numai că, cugetul care este întunecat de dorințele impure și impermeabil înțelepciunii, persistă a gândi în termeni de "ego" și "al meu".

Din moment ce corpul și lucrurile ce-l înconjoară sunt create simultan de cauze și de condiții, ele sunt în perpetuă schimbare și niciodată n-au un sfârșit.

Cugetul uman, în perpetua sa schimbare, se aseamănă apei curgătoare a unui râu sau flăcării arzânde a unei lumânări; asemenea unei maimuțe, sare continuu dintr-un loc într-altul, fără a se opri niciodată.

Cel înțelept, văzând și auzind așa, trebuie să rupă orice atașament corporal și spiritual, dacă vrea, să obțină Iluminarea.

Teoria Cugetului Solitar și starea reală a lucrurilor

3. Există cinci lucruri imposibile în această lume: primul - de a înceta îmbătrânirea, când îmbătrânești; al doilea - de a înceta boala când ești bolnav; al treilea - de a opri moartea, când ești pe cale de-a muri; al patrulea - de a împiedeca descompunerea, când este prezentă și al cincilea - de a împiedeca extenuarea.

În această lume, toți oamenii obișnuiți mai devreme sau mai târziu termină prin a întâlni aceste necesități și majoritatea oamenilor ca rezultat suferă, dar cel ce a auzit Învățătura lui Buddha nu va suferi, pentru că el știe că acestea sunt lucruri inevitabile.

De asemenea, în lume există patru adevăruri: primul - acela că toate viețuitoarele se nasc din ignoranță; al doilea - tot ceea ce se dorește este inconstant, nesigur și plin de suferințe; al treilea - tot ceea ce există este inconstant, nesigur și plin de suferințe; al patrulea - în această lume nu există nimic pe care să-l poți identifica ca "ego" sau să-l poți numi "al meu".

Aceste adevăruri în care orice lucru este inconstant, trecător și fără Ego, nu au legătură cu faptul apariției sau neapariției lui Buddha în această lume. Aceste adevăruri sunt incontestabile. Buddha știe aceasta și, prin urmare, propovăduie tuturor Dharma.

II

TEORIA CUGETULUI SOLITAR

1. Ignoranța și Iluminarea, ambele vin de la cuget și toate fenomenele rezultă din activități ale cugetului la fel ca obiectele care apar din mânecele unui magician.

Activitățile cugetului nu au limite; ele creează împrejurările vieții. Un spirit impur se înconjoară el însuși de lucruri impure și un cuget pur se înconjoară de lucruri pure. De aici rezultă că tot ceea ce ne înconjoară nu are mai multe limite decât activitățile cugetului nostru.

Asemenea unui tablou lucrat de un pictor, la fel tot ceea ce ne înconjoară este produs de propriul nostru cuget. Mediul creat de Buddha este pur, dar cel creat de oameni este impur.

Într-un singur tablou există o infinită varietate de detalii. La fel, cugetul uman creează propriul său mediu. În această lume nu se află nimic care să nu fie produs de cuget. Asemenea cugetului omului, Buddha creează și toți ceilalți oameni fac la fel; din acest punct de vedere, cugetul omului, Buddha și toți oamenii sunt la fel.

Buddha înțelege perfect tot ceea ce este creat de cuget. Așadar, cel ce ajunge să înțeleagă acest lucru poate vedea pe Adevăratul Buddha.

Teoria Cugetului Solitar și starea reală a lucrurilor

2. Cugetul care creează propria sa lume nu este niciodată eliberat de umbra sa; el regretă trecutul, se teme de viitor și se tânguie în prezent din cauza ignoranței și a pasiunilor sale.

Lumea iluziei naște ignoranța și cupiditatea. Tot acest ansamblu de cauze și de condiții interdependente nu există decât în cuget și în nici un alt loc.

Viața și moartea se nasc din cuget și există în cuget. Când cugetul moare, lumea vieții și morții încetează odată cu el.

Un cuget ignorant și rătăcit creează o viață de ignoranță și de rătăcire. Înțelegînd că lumea iluziei nu există în afara cugetului, cugetul rătăcit devine clar și când încetează să creeze o lume impură, dobândește Iluminarea.

În acest mod, lumea vieții și a morții este creată de cuget, aservită de el, guvernată de el. Cugetul este stăpîn pe orice situație. Lumea suferinței este născută de un cuget rătăcit.

3. În concluzie, totul este controlat și guvernat în primul rînd de cuget, totul este creat de cuget. Așa cum roțile urmează boul care trage căruța, la fel suferința urmează persoana care vorbește și acționează cu o gândire impură.

Dacă cineva vorbește și acționează cu un cuget bun, fericirea îl urmează asemenea umbrei sale. Cei

Teoria Cugetului Solitar și starea reală a lucrurilor

care au făcut rău sunt urmăriți de gândul "am făcut rău" și amintirea faptului făcut se înmagazinează în ei pentru a produce o inevitabilă retribuție în viețile următoare. Cei care acționează din rațiuni bune se bucură de binele pe care l-au făcut și se bucură și mai mult gândindu-se la fericirea care va decurge în viețile următoare.

Dacă cugetul este impur, drumul va fi dur și penibil iar picioarele se vor împiedeca; vor exista multe prăbușiri și chinuri. Dar, dacă cugetul este curat, drumul va fi neted și călătoria fără piedici.

Cel ce are corpul pur și cugetul curat avansează spre starea de Buddha, distrugând năvodul de egoism, de gândiri impure și de dorințe rele. Cel ce are cugetul liniștit merge în pace și este capabil de a cultiva cugetul său zi și noapte, întotdeauna cu mai multă atenție.

III

STAREA REALĂ A LUCRURILOR

1. Din moment ce orice lucru în această lume provine dintr-un concurs de cauze și condiții, nu pot exista deosebiri fundamentale între lucruri. Deosebirile aparente vin din gândirile absurde și discriminante pe care le au oamenii.

În cer nu există distincție între est și vest; oamenii creează deosebirea în propriul lor cuget și cred că este adevărat.

În matematică, numerele care merg de la unu la infinit toate sunt complete în ele înseși și fiecare dintre ele nu comportă în el însuși cantități distincte; totuși, oamenii fac diferențieri între ele după conveniența lor pentru a efectua diverse operații.

În procesul universal al devenirii nu există distincție intrinsecă între procesul vieții și cel al distrugerii; oamenii sunt aceia care fac o discriminare numindu-le naștere și moarte. În acțiune nu există deosebire între dreptate și falsitate, dar oamenii sunt cei care fac această discriminare după propria lor conveniență.

Buddha se ferește de astfel de discriminări și El consideră lumea ca un nor care trece. Pentru Buddha, fiecare lucru definit este iluzoriu; El știe că tot ceea ce cugetul sesizează sau respinge este fără consistență;

Teoria Cugetului Solitar și starea reală a lucrurilor

astfel, El evită capcana aparențelor și a gândirii discriminante.

2. Oamenii se agață de lucrurile pe care și le imaginează că le convin lor; tind spre sănătate, bogății, onoruri și se agață disperați de viață.

Ei fac deosebiri arbitrare între existență și non-existență, între bine și rău, adevăr și eroare. Pentru oameni, viața este o succesiune de dorințe și de afecțiuni și din cauza aceasta ei trebuie să îndure iluzia durerii și a suferinței.

Era o dată un om care făcea o călătorie lungă. Ajuns la marginea unui fluviu gândi în sinea lui: "Pe această parte a fluviului este foarte dificil și periculos de mers; pe cealaltă parte mi se pare mai ușor de mers și mai sigur; dar cum să fac pentru a-l traversa!"

Atunci, a construit o plută din crengi și stuf, ajungând astfel sănătos și teafăr pe celălalt mal al fluviului. El și-a zis atunci în sine: "Această plută mi-a fost foarte utilă pentru a traversa fluviul: n-o voi abandona să putrezească pe mal, ci o voi lua cu mine." În felul acesta s-a împovărat cu o povară inutilă. Se poate spune că acest om era înțelept?

Această pildă arată că "chiar un lucru bun, devenind o povară inutilă, trebuie să fie abandonat și cu atât mai mult dacă e un lucru rău."

Teoria Cugetului Solitar și starea reală a lucrurilor

3. Lucrurile nu vin și nu merg; ele nu apar și nu dispar; de aceea omul nu are nimic de câștigat, nu are nimic de pierdut.

Buddha propovăduie faptul că lucrurile nici nu apar nici nu dispar, căci ele transcendă simultan afirmarea existenței și negarea existenței. Aceasta înseamnă că fiecare lucru, fiind un concurs și o succesiune de cauze și de condiții, nu există realmente în el însuși, deci, se poate spune că este inexistent. Dar, în același timp, fiindcă el este rezultatul concursului de cauze și de condiții, nu se poate spune că el este inexistent.

A adera la un lucru din cauza frumuseții lui este o sursă a iluziei. Dacă nu se atașează la frumusețe, această falsă imaginație și această iluzie absurdă nu vor avea loc. Iluminarea este înțelepciunea de a vedea acest adevăr și de a evita o astfel de iluzie stupidă.

Lumea este, într-adevăr, ca un vis și comorile ei sunt un miraj seducător. Precum perspectiva dintr-un tablou, lucrurile nu au realitate în ele înseși, dar ele sunt ca o ceață de pe câmp.

4. A crede că lucrurile create printr-o serie incomensurabilă de cauze pot rămâne neschimbate, este eroare gravă, și se numește teoria permanenței; de asemenea, este o eroare gravă a crede că lucrurile dispar complet; aceasta este numită teoria nonexistenței.

Teoria Cugetului Solitar și starea reală a lucrurilor

Aceste noțiuni de viață eternă și de moarte eternă, de existență și de nonexistență nu se aplică naturii esențiale a lucrurilor, ci numai înfățișărilor lor în așa fel încât ele frapează ochii impuri ai omului. Din cauza dorințelor sale, omul se atașează acestor aparențe, dar în natura lor esențială lucrurile sunt libere de toate discriminările și de toate atașamentele.

Din moment ce totul este creat de o serie de cauze și de condiții, aspectul lucrurilor se schimbă continuu. Aceasta înseamnă că ele nu posedă permanența pe care ar avea-o substanțele autentice. Această schimbare continuă de aspect ne face să percepem lucrurile ca un miraj sau ca un vis. Dar, în ciuda acestei schimbări continue de aspect, lucrurile, în natura lor esențială, sunt constante și nu se schimbă.

Unui om un fluviu i se pare un fluviu, dar pentru demonul înfometat, care percepe apa ca o văpaie, fluviul seamănă cu focul. Așadar, a vorbi unui om despre existența unui fluviu, ar avea un anume sens, dar a vorbi demonului despre aceasta, n-ar avea sens.

În același mod, se poate spune despre toate lucrurile: "Lucrurile sunt ca iluziile, nu se poate spune nici că există nici că nu există."

În plus, este o eroare a identifica această viață trecătoare ca viață imuabilă a adevărului. Pe de altă parte, nu se poate spune că alături de această lume de schimbări și de aparențe există o altă lume imuabilă și adevărată. Este, în același timp, o greșeală a privi

Teoria Cugetului Solitar și starea reală a lucrurilor

această lume ca o lume efemeră sau a o considera ca o lume reală.

Însă ignoranții acestei lumi gândesc că lumea aceasta este reală și ei tind a acționa după această concepție absurdă. Dar cum această lume nu este decât iluzie, faptele lor, fiind bazate pe eroare, nu pot să conducă decât la rău și la suferință.

Însă înțeleptul, recunoscând că lumea nu este decât iluzie, nu acționează ca și cum ea ar fi reală și astfel scapă de suferință.

IV

DRUMUL DE MIJLOC

1. Pentru cei ce aleg drumul ce-i conduce la Iluminare, există două extreme pe care ar trebui să aibă grijă a le evita. Prima este extrema îngăduinței plăcerilor corpului. A doua este extrema opusă: ea constă dintr-o regulă ascetică extremă rezultând într-o tortură a corpului și a spiritului.

Nobilul Drum, care transcende aceste două extreme și conduce la Iluminare, la înțelepciune, la pacea cugetului, poate fi numit Drumul de Mijloc. Ce este deci Drumul de Mijloc? Este Drumul Drept în opt părți care sunt: Viziunea Corectă, Intenția Corectă, Vorbirea Corectă, Comportarea Corectă, Modul de trăi Corect, Străduința Corectă, Atenția Corectă și Concentrarea Corectă.

Așa cum s-a spus, toate lucrurile apar și dispar datorită unei serii infinite de cauze. Cei ignoranți gândesc viața în termeni de existență sau nonexistență. Cei înțelepți, mai presus de ei, văd viața dincolo de existență și nonexistență ca ceva care le depășește și pe una și pe cealaltă. Acest mod de a vedea este de asemenea Drumul de Mijloc.

2. Să presupunem o buturugă care plutește pe un râu. Dacă nu se împiedică de un obstacol, ea nu se

Teoria Cugetului Solitar și starea reală a lucrurilor

scufundă, nu este prinsă de curenți sau nu este distrusă; atunci ea va sfârși ajungând în mare. Viața este ca această buturugă în curentul unui mare râu. Dacă omul nu devine atașat de o viață de automulțumire sau devenind ascet, nu se atașează de o viață de chin, dacă nu devine orgolios datorită virtuților sale, dacă nu este atașat de fapte rele și dacă în căutarea Iluminării nu devine indiferent sau temător în fața iluziei, el urmează Drumul de Mijloc.

Când cineva urmează drumul Iluminării, esențialul este să evite de a fi prins și antrenat de una dintre extreme; deci, întotdeauna trebuie urmat Drumul de Mijloc.

Știind că lucrurile nu sunt nici existente, nici inexistente și amintindu-și natura iluzorie a tuturor lucrurilor, omul trebuie să evite a se lăsa condus de orgoliu de elogiile datorate bunelor acțiuni; trebuie să evite a fi dus și antrenat de orice altceva.

Dacă cineva vrea să evite a fi prins în curentul propriilor sale dorințe, înainte de toate trebuie să învețe să nu se agațe de lucruri, de teama de a se obișnui cu ele și de a li se atașa. Omul nu trebuie să se atașeze nici existenței, nici nonexistenței, la nimic care să fie dinăuntru sau dinafară, nici binelui, nici răului, nici adevărului, nici erorii.

Dacă cineva se atașează lucrurilor, chiar numai pentru un moment, în clipa aceea începe viața de iluzie. Cel ce urmează Nobilul Drum al Iluminării nu trebuie să

Teoria Cugetului Solitar și starea reală a lucrurilor

păstreze nici regretul trecutului, nici teama viitorului, dar cu un cuget echitabil și pașnic, va trebui să ia lucrurile așa cum vin.

3. Iluminarea nu are formă definită nici natură prin care ea să se poată manifesta; așadar, Iluminarea poate să se ilumineze ea însăși, dar nu poate fi iluminată de nimic altceva.

Iluminarea există exclusiv în legătură cu ignoranța și deziluzia; dacă acestea dispar, dispare și Iluminarea. Și contrariul este la fel de adevărat: ignoranța și deziluzia nu există decât în legătură cu Iluminarea: când Iluminarea încetează, încetează deopotrivă și ignoranța și deziluzia.

Prin urmare, omul trebuie să evite să gândească că Iluminarea ar fi un "obiect" de acaparat; în caz contrar, ea însăși va deveni un obstacol. Când un spirit ce se găsea în obscuritate ajunge la Iluminare, el dispare și cu această dispariție, ceea ce noi numim "Iluminare" - dispare deopotrivă.

Atât timp cât doriți Iluminarea ca un obiect de posedat, înseamnă că sunteți încă prinși în iluzie; așadar, urmând drumul Iluminării, nu trebuie să vă cramponați și, dacă dobândiți Iluminarea, trebuie să o transcendeți.

A obține în acest sens Iluminarea, înseamnă că fiecare lucru este Iluminarea în sine, așa cum este;

Teoria Cugetului Solitar și starea reală a lucrurilor

așadar, oamenii trebuie să urmeze drumul Iluminării până când în gândirea lor pasiunile pământești și Iluminarea vor fi identice, așa cum sunt ele în realitate.

4. Această concepție de unitate universală, a ști că lucrurile, în natura lor esențială, nu au semne distinctive iată ceea ce se numește Vacuitate (Shunyata). Vacuitate înseamnă ne-substanțialitate, ne-născută, absență de natură proprie, non-dualitate. Aceasta este pentru că lucrurile, în sinea lor, nu au nici formă nici caracteristici ca să putem spune despre ele că se nasc sau că sunt distruse. În natura esențială a lucrurilor nu există ceva care să poată fi descris în termeni de discriminare: de aceea putem spune că lucrurile sunt fără substanță.

Așa cum a mai fost subliniat, toate lucrurile apar și dispar datorită concursului de cauze și condiții. Niciodată nu există ceva într-un mod total independent; fiecare lucru este în relație cu un alt lucru.

Pretutindeni, unde se află lumină, se găsește întuneric; peste tot, unde se află lungime, se află scurtime; pretutindeni, unde se află albul, se află negrul. În același fel, cum natura proprie lucrurilor nu există într-un mod independent, se spune că lucrurile sunt fără substanță.

În virtutea aceluiași raționament, Iluminarea nu poate exista fără ignoranță, nici ignoranța fără Iluminare. Dacă lucrurile nu diferă în natura lor esențială, nu poate

Teoria Cugetului Solitar și starea reală a lucrurilor

să existe dualitatea.

5. Oamenii gândesc că ei înșiși sunt conectați cu nașterea și moartea, dar astfel de concepții nu sunt conforme cu realitatea.

Când omul este capabil să înțeleagă acest adevăr, el a înțeles adevărul non-dualității nașterii și morții.

Pentru că oamenii au ideea unui Ego individualitate, ei se atașează ideii de posesiune; dar, întrucât nu există ceva care să fie un Ego, nu poate exista ceva care să fie o posesiune. Când cineva este capabil să înțeleagă acest adevăr, el este capabil a înțelege adevărul non-dualității.

Oamenii se atașează de distincția dintre pur și impur; dar o astfel de distincție nu există în natura lucrurilor; ea provine numai din imaginile eronate și absurde din cugetul lor.

În același mod, oamenii fac o distincție între bine și rău, dar binele și răul nu există independent unul de altul. Cei care urmează drumul Iluminării știu că o astfel de dualitate nu există și din cauza aceasta ei nu preaslăvesc binele, nici nu condamná răul, nici nu disprețuiesc binele și iartă răul.

În mod natural oamenii privesc nenorocirea cu teamă și aspiră la fericire; dar, dacă se examinează cu grijă această deosebire, nenorocirea se dovedește a fi noroc și norocul se dovedește a fi nenorocire. Înțeleptul

Teoria Cugetului Solitar și starea reală a lucrurilor

Învăță să abordeze circumstanțele schimbătoare ale vieții cu un spirit egal, nefiind nici exaltat de succes nici deprimat de eșec. Astfel, el înțelege adevărul non-dualității.

Așadar, toate cuvintele care exprimă o dualitate, și anume: existența și nonexistența, pasiuni pământești și adevărata cunoaștere, puritate și impuritate, bine și rău, toți acești termeni, care se opun în gândirea oricui, nu sunt nici exprimați nici recunoscuți în natura lor adevărată. Când oamenii se eliberează de astfel de termeni și de emoțiile pe care le stârnesc, atunci se realizează adevărul universal de Shunyata, Vacuitatea.

6. Întocmai florilor de lotus, toate pure și parfumate, care cresc mai de grabă în noroiul unei mlaștini decât în solul unui teren îngrijit, la fel pura Lumină a stării lui Buddha răsare din gunoiul pasiunilor mondene. Chiar părerile eronate ale celor care greșesc și iluziile datorate pasiunilor pământești pot fi semințele stării lui Buddha.

Un scafandru ca să se asigure că găsește perle, trebuie să coboare pe fundul mării, înfruntând cu curaj pericolele datorate corailor zimțați și rechinelor lacomi. Așa și omul trebuie să înfrunte pericolele pasiunilor pământești, dacă vrea să găsească perla prețioasă a Iluminării. La început, el trebuie să se piardă printre stâncile ascuțite și abrupte ale egoismului și orgoliului, înainte de a se trezi în el dorința de a găsi un drum spre

Teoria Cugetului Solitar și starea reală a lucrurilor

Iluminare.

Există o veche legendă care povestește că un sihastru avea o atât de mare dorință de a găsi Adevăratul Drum încât s-a urcat pe un munte de săbii și s-a aruncat în foc, îndurând aceste încercări din cauza căutării sale interioare. Cel ce vrea să înfrunte pericolele drumului va găsi o briză răcoroasă pe munții săbiilor ascuțite de egoism și în văpăile urei și va ajunge în sfârșit la rezultatul că egoismul și pasiunile pământești, din cauza cărora a avut de luptat și suferit, sunt Iluminarea însăși.

7. Învățătura lui Buddha ne conduce la non-dualitate, departe de gândirea discriminantă a două lucruri aflate în conflict. Este o eroare a căuta ceva presupus a fi bun și just, și a fugi pentru a scăpa de ceva, presupus rău sau greșit.

Dacă cineva insistă asupra ideii că totul este vid și trecător, se înșeală tot atât de amarnic ca atunci când insistă asupra ideii că totul este imuabil. Dacă o persoană se atașează Ego-ului propriu, este o eroare pentru că nu se poate salva de suferință. Dacă el crede că nu există Ego, de asemenea este o eroare și aceasta îl împiedică a pune în practică drumul Adevărului. Dacă se afirmă că totul este suferință, deasemenea este o eroare; dacă se pretinde că totul este fericire, este deasemenea o greșeală. Buddha ne învață Drumul de Mijloc care depășește aceste două

Teoria Cugetului Solitar și starea reală a lucrurilor
concepte contrarii și transformă dualitatea în unitate.

SURSELE ILUMINĂRII

I

CUGETUL PUR

1. Printre oameni, există diferite mentalități. Unii sunt înțelepți, alții stupizi; unii au caracter bun, alții rău; unii sunt ascultători, alții nu; unii posedă o inimă curată, alții impură. Dar aceste diferențe nu au mare importanță, pe drumul pentru dobândirea Iluminării. Lumea este ca un iaz plin de numeroase varietăți de lotuși; există flori de diferite culori: unele sunt albe, altele roze, altele albastre, altele galbene; unele se dezvoltă sub apă, altele își întind frunzele pe suprafața apei, altele își ridică frunzele deasupra apei. Omenirea are mult mai multe diferențe. Există de asemenea diferența sexului, dar aceasta nu este esențială căci, din punct de vedere al instruirii, femeile pot dobândi Iluminarea tot atât de bine ca și bărbații.

Pentru a fi un bun dresor de elefanți, un om trebuie să aibă cinci calități: sănătate bună, încredere în sine, sânguință, sinceritate în intențiile sale și înțelepciune. Pentru a urma Nobilul Drum al Iluminării arătat de Buddha, omul trebuie să posede calități asemănătoare. Dacă se posedă aceste calități, atunci fără deosebire de sex se poate dobândi Iluminarea. În acest sens, este necesar a se studia fără întârziere Învățătura lui Buddha căci toți muritorii posedă o natură care să-i ducă la Iluminare.

Sursele Iluminării

2. Când se urmează drumul Iluminării, oamenii văd pe Buddha cu proprii lor ochi și cred în el cu propria lor inimă. Ochii care îl văd pe Buddha și inima care crede în Buddha sunt aceiași ochi și aceeași inimă ca a acelor care până în această zi au rătăcit în lumea nașterii și a morții.

Dacă un Rege este amenințat de bandiți, trebuie să descopere unde se ascund, înainte de a-i ataca. Astfel, când cineva este asediat de pasiunile pământești, trebuie să constate mai întâi originea lor.

Când un om este într-o casă și deschide ochii, va remarca înainte de toate ceea ce se găsește în cameră înainte de a privi pe fereastră ceea ce este afară. La fel și noi, nu trebuie să deschidem ochii asupra lucrurilor exterioare fără a-i fi deschis întâi asupra a ceea ce este în interiorul nostru.

Dacă există un spirit în interiorul corpului, el trebuie să cunoască mai întâi ceea ce se află în corp. Dar, în general, oamenii sunt interesați mai mult de exterior și tind să nu cunoască și să nu le pese pentru ceea ce se află în interiorul corpului.

Dacă cugetul ar exista în exteriorul corpului, el ar trebui să păstreze contactul cu necesitățile corpului. Dar, de fapt, corpul simte ceea ce cugetul cunoaște și cugetul cunoaște ceea ce corpul simte. Așadar, nu se poate spune că cugetul omenesc este în exteriorul corpului. Deci, unde există substanța cugetului?

3. Din trecutul îndepărtat, oamenii au rătăcit în ignoranță condiționați de propriile lor fapte și înșelați de două lucruri fundamentale.

Primul, ei cred că gândirea discriminantă, care este la rădăcina acestei vieți de naștere și de moarte, este adevărata lor natură; apoi, ei nu știu că chiar în interiorul acestei gândiri discriminante se ascunde cugetul pur de iluminare care este adevărata lor natură.

Când cineva închide pumnii și ridică brațele, ochii văd acțiunea și cugetul o deosebește, dar cugetul care deosebește acest lucru, nu este adevăratul cuget.

Gândirea discriminatoare este destinată numai a deosebi diferențele imaginare pe care le-au creat lăcomia și celelalte pasiuni legate cu Ego-ul. Gândirea discriminatoare depinde de cauze și de condiții; ea este goală de toată substanța și se schimbă continuu. Dar, cum oamenii cred că acesta este cugetul lor veritabil, eroarea îi supune cauzelor și condițiilor care îi conduc la suferință.

Un om deschide mâna sa și cugetul percepe acest lucru; dar ce se mișcă, spiritul, mâna sau nici una din ele? Dacă cea care se mișcă este mâna, spiritul se mișcă în acord cu ea, dar și contrariul este la fel de adevărat. Totuși, spiritul care se mișcă este numai o aparență superficială; el nu este spiritul adevărat și fundamental.

Sursele Iluminării

4. Fundamental, cugetul fiecăruia este pur, însă în mod obișnuit, acest cuget este corupt de praful pasiunilor pământești care apare în diferite circumstanțe. Cugetul impur nu este natura esențială a fiecăruia; ceva a fost adăugat ca un intrus sau un invitat într-o casă: el nu este stăpânul casei.

Luna este adesea acoperită de nori, dar nu este schimbată de ei: puritatea sa rămâne intactă. Așadar, oamenii nu trebuie să se înșele gândind că acest cuget impur este propriul și adevăratul lor cuget.

Ei trebuie să-și amintească neîncetat acest fapt, trezind continuu în sine gândirea Iluminării pure și constante. Pentru că ei sunt prinși de cugetul impur și schimbător, pentru că sunt înșelați de propriile lor idei greșite, ei rătăcesc în lumea de iluzie.

Tulburările și impuritățile cugetului uman vin din cupiditatea și în aceeași măsură din reacțiile sale față de împrejurările mereu schimbătoare.

Spiritul care nu este tulburat de lucruri când ele se întâmplă, care rămâne pur și liniștit în toate circumstanțele, este adevăratul spirit și trebuie să fie stăpân.

Nu se poate spune că un han dispăre numai pentru ca clienții nu se văd. De asemenea, nu se poate spune că Ego-ul veritabil a dispărut numai pentru că o gândire murdară, care este născută de împrejurări schimbătoare ale vieții, a dispărut. Cugetul uman care

se schimbă în funcție de schimbările circumstanțiale nu este adevărata natură a cugetului uman.

5. Să ne gândim la o sală de întruniri, care este luminoasă, când soarele strălucește și întunecată, când soarele a apus.

Putem spune că lumina pleacă cu soarele și că întunericul vine cu noaptea, dar nu putem gândi acest lucru despre cugetul care percepe lumina și întunericul. Cugetul, care este sensibil la lumină și întuneric, nu poate fi atribuit decât naturii lui proprii, care este natura fundamentală a spiritului uman.

A crede că la răsăritul soarelui se face lumină și întuneric la apus, este o stare a cugetului temporar.

Este numai cuget temporar acela care se modifică din clipă în clipă în funcție de împrejurările vieții; acesta nu este spiritul adevărat. Spiritul fundamental și veritabil care percepe lumina și întunericul, iată adevărata natură a spiritului.

Astfel, sentimentele de bine și de rău, de iubire și de ură care se nasc și pier prin cauze exterioare, nu sunt decât stări temporare acumulate de spiritul omenesc și comparabile cu praful depus pe o oglindă.

Natura noastră este original pură. Chiar dacă ar fi acoperită complet de praf, ea nu este nici afectată nici pătată. Dacă se pune apă într-un recipient rotund, ea devine rotundă.

Sursele Iluminării

Dacă se pune apa într-un vas pătrat, ea devine pătrată. Dar, în realitate, apa nu este nici rotundă nici pătrată și oamenii uită că ea nu are formă, lăsându-se înșelați de forma pe care-o ia.

Oamenii văd binele și răul, ei cred că iubesc sau detestă și gândesc că un lucru este sau nu este: ei urmăresc aparențele și astfel suferă.

Dacă oamenii ar putea să renunțe la legăturile lor cu aceste discriminări false și imaginare și să-și regăsească puritatea spiritului original, atunci, atât corpul cât și spiritul lor, vor fi eliberate de suferințe și ei ar putea cunoaște o pace pe care nimic n-ar putea-o tulbura.

II

NATURA LUI BUDDHA

1. Această inimă pură și veritabilă, pe care noi am numit-o spirit fundamental, este natura lui Buddha, sămânța stării lui Buddha.

Focul se poate produce, plasând o lentilă între soare și moxa; dar de unde provine focul? Lentila este la o distanță enormă de soare, dar numai prin ea moxa se aprinde. Totuși, dacă moxa n-ar avea o natură inflamabilă, n-ar putea să se aprindă.

În același mod, dacă lumina Înțelepciunii lui Buddha este concentrată asupra inimii omului, adevărata natură a acestuia, care este starea de Buddha, se va aprinde. Așa că această lumină strălucește în inima omului și îl trezește la credința în Buddha. Buddha ține înaintea tuturor spiritelor umane lentila Înțelepciunii și astfel credința lui poate să ilumineze.

2. Oamenii se răzvrătesc împotriva Înțelepciunii lui Buddha care este natura lor veritabilă și se miră de limitele și de suferințele lor, care sunt legate prin aparențe de bine și de rău și acoperite complet de praful pasiunilor.

De ce oamenii, care posedă acest spirit fundamental și veritabil, se cramponează întotdeauna de imaginațiile false și se condamnă ei înșiși a rătăci

Sursele Iluminării

Într-o lume de iluzii și suferințe chiar dacă aproape de ei se află lumina lui Buddha?

A fost o dată un om care, privindu-se în spatele oglinzii și nevăzându-și nici capul nici fața, a înnebunit. Este necesar ca un om să înnebunească numai pentru că s-a uitat, din greșeală, în spatele oglinzii?

Este cu adevărat stupid și zadarnic pentru cineva a se mâhni pentru că n-a obținut Iluminarea acolo unde spera s-o găsească. Greșeala nu este a Iluminării; greșeala este a acelor care, de mult timp au căutat Iluminarea în gândirile lor discriminante, fără a înțelege că acestea nu sunt spiritul adevărat, ci un spirit iluzoriu, pe care ei înșiși l-au produs prin acumularea lăcomiei și iluziei, acoperind și ascunzând spiritul lor veritabil.

Dacă imaginile false acumulate dispar, Iluminarea apare. Cu toate acestea, lucru ciudat, când oamenii câștigă Iluminarea, ei înțeleg că fără aceste imagini false n-ar fi avut Iluminarea.

3. Natura lui Buddha este fără limite. Chiar dacă oamenii răi s-ar fi renăscut animale sau demoni înfometaji sau ar fi căzut în iad, ei nu pierd niciodată această natură de Buddha.

Chiar îngropată în noroiul trupesc, chiar ascunsă sub rădăcinile dorințelor pământești, chiar uitată, capacitatea pe care o are omul de a deveni un Buddha nu este niciodată pierdută.

4. Se povestește că un om a căzut într-o zi într-un somn adânc. Prietenul său a rămas alături de el atât cât a putut apoi, fiind nevoit să plece și a ascuns o bijuterie în tivul hainei acestuia, crezând că prietenul său va avea nevoie mai târziu. Când s-a trezit, neștiind că prietenul său ascunsese bijuteria în tivul hainei, acel om a dus o viață de rătăcire în sărăcie și foame. Mult mai târziu, când cei doi s-au reîntâlnit, prietenul a informat bietul om despre bijuterie și l-a sfătuit s-o caute.

Ca omul adormit din această poveste, oamenii rătăcesc în mijlocul suferințelor lumii de naștere și de moarte fără să știe că ei înseși, în natura lor veritabilă pură și fără pete, au ascunsă comoara fără preț a naturii lui Buddha.

Chiar dacă oamenii ignoră faptul că fiecare poartă în sine această natură supremă, oricare ar fi ignoranța și corupția lor, Buddha nu lasă credința să se piardă în ei, căci El știe că în final toți posedă virtuțile stării lui Buddha.

Astfel, Buddha trezește credința în cei care sunt înșelați de ignoranță și nu pot vedea propria lor natură de Buddha; El îi îndepărtează de iluziile lor și-i învață că, la origine, nu există nici o deosebire între ei și Buddha.

5. Buddha este o ființă care a realizat starea de Buddha și oamenii de rând sunt cei care au capacitatea de a realiza starea de Buddha: iată toată diferența ce există între ei!

Sursele Iluminării

Totuși, dacă cineva își imaginează că a câștigat iluminarea, el însuși se înșeală: de fapt, chiar dacă ar fi orientat spre ea, n-a realizat încă starea de Buddha.

Natura lui Buddha nu apare fără efort susținut plin de credință și sarcina nu este niciodată terminată atât timp cât starea de Buddha nu va fi realizată.

6. A fost o dată un rege care a strâns mulți orbi în jurul unui elefant. El le ceru să-i spună cu ce se aseamănă elefantul. Primul, care i-a atins un colț, a răspuns că un elefant este ca un morcov mare; al doilea a atins o ureche și a spus că elefantul se aseamănă cu un evantai mare; al treilea i-a atins trompa și a răspuns că elefantul se aseamănă cu un mai (cu care se bătătorește pământul); al patrulea i-a atins coada și a spus că elefantul se aseamăna cu o frânghie. Nici unul n-a fost capabil să indice regelui forma adevărată a animalului.

În același mod omul poate descrie numai parțial natura unui om, dar nimeni nu este capabil să descrie adevărata natură a omului, care este natura lui Buddha.

Singurul mijloc de a cunoaște natura veritabilă a omului, care este natura lui Buddha, care nu poate fi instigată de dorințele mondene sau distrusă de moarte; este numai prin înțelegerea lui Naturii lui Buddha și a Nobilei Sale Învățători.

III

NATURA LUI BUDDHA ȘI ABSENȚA EGO-ULUI

1. Cum am mai spus, natura lui Buddha nu poate fi descrisă. Deși ea pare fi identică cu esența altor doctrine, ea nu este.

Concepția unui Ego-individualist este o invenție a unei gândiri discriminante care, la început, a acceptat-o, a devenit atașată ei, dar trebuie s-o abandoneze. Dimpotrivă, Buddha este ceva indescriptibil care întâi trebuie a fi descoperit. Într-un sens, el se aseamănă unui Ego-individualist dar, de fapt, nu are nici o legătură cu noțiunile de "ego" și de "al meu".

A se imagina că există un Ego permanent este un gând eronat, căci presupune existența a ceea ce nu există. În schimb, a nega Natura lui Buddha este greșit deoarece se presupune că nu există ceea ce există.

Aceasta poate fi explicată printr-o pildă. O mamă își duse copilul bolnav la doctor. Acesta i-a dat copilului un medicament lichid și a sfătuit-o pe mamă să nu alăpteze copilul atât cât timp medicamentul nu va fi digerat.

Mama și-a uns sânul cu o substanță amară, cu scopul de a-și îndepărta copilul. Când medicamentul s-a digerat, și-a spălat sânul și și-a alăptat copilul. Dacă mama a procedat în felul acesta, a făcut-o numai din

Sursele Iluminării

dragoste pentru copil.

În același fel, Buddha pentru a îndepărta greșelile noastre și pentru a rupe atașamentul nostru de Ego-ul individualist, începe prin a nega existența unui Ego permanent. Când greșelile și atașamentele noastre au dispărut, atunci El dezvăluie adevărata natură a spiritului nostru, adică Natura lui Buddha.

Atașarea de Ego-ul individualist conduce la eroare, dar a crede în Natura lui Buddha duce la Iluminare.

Omul se poate asemăna cu femeia dintr-o poveste, care a primit în moștenire un cofăr. Neștiind că acest cofăr conține aur, a continuat să trăiască în sărăcie până când cineva i l-a deschis și i-a arătat aurul. La fel, Buddha deschide inima oamenilor și le arată propria lor Natură de Buddha.

2. Dacă toți oamenii posedă această Natură de Buddha, cum se face că există atâtea suferințe datorate înșelătoriei și răutății? Deasemenea, cum se face că există atâtea diferențe între oameni, unii fiind bogați, alții săraci?

Se povestește că un luptător avea obiceiul de a-și împodobi fruntea cu o piatră prețioasă. Într-o zi, pe când lupta, piatra i-a pătruns în carne. Crezând că a pierdut-o a mers la un chirurg pentru a-i trata rana. Ascunsă în carne, chirurgul a descoperit piatra. Atunci, a luat o oglindă și a arătat piatra luptătorului.

Natura lui Buddha este ca această piatră prețioasă: ea este ascunsă în gunoi și praf vederilor false și oamenii cred că au pierdut-o, până într-o zi când un bun învățător le va permite s-o vadă.

Natura lui Buddha există în fiecare, oricât de adânc să fie ascunsă sub lăcomie, mânie și stupiditate sau încă acoperită de faptele și retribuția oamenilor. Natura lui Buddha nu poate fi nici pierdută nici distrusă: dacă se îndepărtează impuritățile, ea va apare mai devreme sau mai târziu.

Întocmai luptătorului din poveste căruia cu ajutorul unei oglinzi i s-a arătat piatra prețioasă pătrunsă în carnea și în sângele său, la fel oamenii descoperă Natura lor de Buddha ascunsă sub dorințele și pasiunile lor cu ajutorul luminii lui Buddha.

3. Natura lui Buddha este întotdeauna pură și liniștită, oricât de variate ar fi diversele împrejurări și condiții ale oamenilor. Așa cum laptele este întotdeauna alb, chiar dacă vaca este roșcată, albă sau neagră, astfel Natura lui Buddha este mereu pură, oricare ar fi condiția oamenilor și oricare ar fi faptele și consecințele lor.

Se povestește cum că în Himalaya se afla ascunsă în mijlocul unor ierburi înalte o plantă medicinală. Aceasta fusese căutată mult timp fără succes, dar într-o zi un înțelept o descoperi grație parfumului ei. Atât timp cât acest înțelept trăi, culese această plantă medicinală într-o cuvă, dar după moartea sa prețiosul extract a

Sursele Iluminării

rămas ascuns prin munți, apa din cuvă s-a deteriorat, shimbându-și gustul și devenind nefastă.

În același mod, Natura lui Buddha este ascunsă sub foarte înaltele ierburi ale pasiunilor și oamenilor de rând le e dificil s-o descopere. El, Buddha a defrișat ierburile și a dezvăluit Natura de Buddha, care posedă o dulce aromă naturală cu toate că gustul său se poate schimba în funcție de fiecare om și de pasiunile sale.

4. Natura lui Buddha se aseamănă cu diamantul: ea este dură și nu se poate descompune. În timp ce nisipul și pietrele pot fi sparte, diamantul rămâne nevătămat.

Natura omenească, corpul și cugetul pier, Natura lui Buddha nu poate fi distrusă. Natura lui Buddha este într-adevăr cea mai perfectă caracteristică a naturii umane.

Buddha ne învață că, deși natura umană există sub multiple forme, cum ar fi bărbatul și femeia, de exemplu, în ceea ce privește Natura lui Buddha nu există nici o discriminare.

Pentru a obține aurul pur, trebuie topit metalul brut și îndepărtate toate substanțele impure. În același fel, când se topesc pasiunile umane și se îndepărtează impuritățile, fiecare om poate să descopere Natura lui Buddha care se află în el însuși.

PASIUNILE

I

IMPURITĂȚILE CUGETULUI

1. Există două feluri de pasiuni pământești care acopere puritatea Naturii lui Buddha.

Prima dintre aceste pasiuni este pasiunea de a face deosebiri, prin care oamenii devin confuzi în judecată. A doua pasiune este aceea pentru gustul emoțiilor prin care oamenii se rătăcesc, atribuind valori greșite lucrurilor.

Aceste două principale pasiuni trebuie să fie considerate ca baza tuturor celorlalte. Ele înseși au la bază cele două tendințe originale, care sunt ignoranța și dorința.

Obiceiul de a face discriminări are la bază ignoranța, iar amăgirile emoțiilor se sprijină pe dorință. Aceste două tendințe sunt izvorul tuturor nefericirilor.

Când omul este ignorant, nu poate judeca într-un mod corect și sigur. Când cedează cupidității, în mod inevitabil caută a se agăța de toate lucrurile, a profita de ele, a li se atașa.

Căutând a se agăța de toate lucrurile plăcute pe care le vede sau le aude, omul este condus a se atașa de toate emoțiile. El ajunge uneori chiar a ceda dorinței de a muri.

Pasiunile

De știut că aceste pasiuni sunt la originea tuturor celorlalte, anume: lăcomia, mânia, stupiditatea, eroarea, ura, gelozia, măgulirea, înșelarea, orgoliul, disprețul, necumpătarea, egoismul.

2. Lăcomia apare de la ideea falsă care pune la încercare satisfacția de a pune stăpânire pe ceva. Mânia provine de la ideea greșită de a nu se putea accepta situația în care se trăiește sau evenimentele care survin. Stupiditatea apare la cel care nu știe a se comporta corect. Eroarea apare din ideile greșite care decurg dintr-o învățătură eronată.

Lăcomia, mânia și stupiditatea sunt numite cele trei focuri ce ard lumea. Focul cupidității încinge pe toți cei care din cauza lăcomiei au pierdut modul just de a vedea. Focul mâniei arde pe toți cei care și-au pierdut cugetul lor adevărat prin mânie. Focul stupidității istovește pe toți cei care, neaplecând urechea și nedând atenție Învățăturii lui Buddha au pierdut modul just de a vedea.

Într-adevăr, lumea aceasta se consumă în numeroase și diverse flăcări. Există flăcări ale lăcomiei, ale mâniei, ale stupidității, ale erorii și ale egoismului, flăcările bătrâneții, ale bolii și ale morții, flăcările tristeții, ale tânguiriilor, ale suferințelor și ale spaimei. Toate aceste flăcări bântuie. Ele ard nu numai propria persoană, dar sunt și pentru ceilalți cauză de suferință și de fapte rele comise de gândire, de cuvinte sau de

corp. Din rănilor provocate de aceste flăcări se scurge un puroi ce infectează și otrăvește toate ființele pe care le atinge, aruncându-le pe drumuri rele.

3. Lăcomia se naște din dorința satisfacției; mânia din nesatisfacție; stupiditatea provine din gânduri impure. Din lăcomie rezultă o pată mică dar greu de șters; din mânie se naște o impuritate mai mare, dar ușor de șters; dimpotrivă, din stupiditate apare o impuritate mare, pe care este foarte greu s-o faci să dispară.

Oricând și oriunde apar aceste flăcări, oamenii trebuie să le stingă, judecând corect ceea ce dă adevărata satisfacție, controlându-și strict gândurile față de neplăcerile existenței, amintindu-și întotdeauna învățătura de dragoste și compasiune a lui Buddha. Dacă cugetul este plin de gânduri curate, înțelepte și lipsite de egoism, va fi imposibil ca pasiunile să prindă rădăcini.

4. Lăcomia, mânia și stupiditatea sunt ca febra. Dacă un om are febră, locuind chiar într-o cameră confortabilă, se va simți rău și va suferi de insomnii.

Când nu are febră, se poate bucura ușor de un somn liniștit chiar în timpul unei nopți reci de iarnă, dormind pe pământ numai cu o cuvertură de frunze sau în timpul unei nopți calde de vară într-o cameră mică și închisă.

Pasiunile

Lăcomia, mânia și prostia sunt cele trei surse ale suferinței umane. Pentru a dezrădăcina aceste trei surse de suferință, trebuie a lua în seamă preceptele, a practica meditarea cugetului și a poseda înțelepciunea. Respectând povețele, se alungă impuritatea lăcomiei; prin meditarea cugetului se îndepărtează impuritatea mâniei; prin înțelepciune se înlătură impuritatea stupidității.

5. Dorințele omului sunt fără limite. Ele se aseamănă cu setea unui om ce bea apă sărată: această sete nu numai că nu este niciodată potolită, dar ea crește continuu.

Deasemenea, cel ce caută să-și satisfacă dorințele nu face decât să le sporească și să atragă o suferință multiplă.

Satisfacerea dorințelor nu este niciodată completă: ea lasă întotdeauna în urma ei o neliniște și o iritare care nu poate fi niciodată domolită. Pe de altă parte, dacă satisfacerea dorințelor este contrariată, duce adesea omul la nebunie.

Pentru a-și satisface dorințele, oamenii se vor lupta unii cu alții: rege cu rege, vasal cu vasal, părinți cu copii, frați cu frați, surori cu surori, prieteni cu prieteni; pentru a-și satisface dorințele, oamenii vor ajunge chiar să se omoare între ei.

Oamenii ajung adesea până la a-și compromite

viața, pentru a-și satisface dorințele. Ei vor fura, vor înșela, vor comite adulter și apoi, când vor fi prinși, vor trebui să îndure dezonoarea și pedepsele.

Chiar când știu că satisfacerea dorințelor le cauzează prejudicii, oamenii păcătuiesc cu propriul lor corp și prin propriile lor cuvinte. Când știu foarte bine că satisfacerea dorințelor lor le va aduce în cele din urmă suferință morală și nenorocire, ei păcătuiesc contra propriului lor spirit. Dar forța dorințelor este mare. Ca să nu mai vorbim de chinurile pe care trebuie să le îndure în lumea viitoare și de spaima ce-o resimt, gândindu-se la urmările faptelor în celelalte vieți?

6. Dintre toate pasiunile lumii, cea mai puternică este dorința excesivă (cupiditatea): toate celelalte pasiuni par s-o urmeze.

Cupiditatea pare a însămânța solul în care înflorește toate celelalte pasiuni. Pofa nemăsurată este întocmai căpcăunului din legendă, care devora toate acțiunile bune ale lumii. Pofa nemăsurată este ca o viperă printre florile unei grădini; ea mușcă pe cei care sunt în căutarea frumuseții. Cupiditatea este ca o plantă parazită ce se cațără de-a lungul unui arbore acoperindu-i toate ramurile până în momentul când arborele piere; într-adevăr, ea își extinde ramificațiile până în adâncul inimii umane și-i alungă tot simțul bun, astfel încât floarea spiritului se ofilește. Cupiditatea este ca o capcană pusă de un demon, în care oamenii

Pasiunile

stupizi se lasă prinși și sunt târâți astfel în adâncurile unei lumi de suferință.

Dacă se mânjește cu sînge un os descărnăt, un câine îl roade pînă cînd obosește sau pînă cînd va fi epuizat. Pofta nemăsurată este ca osul de ros: omul caută sațietate pînă cînd se istovește.

Dacă se azvîrle o bucată de hoit la două animale sălbatice, ele se vor bate și se vor sfîșia reciproc pentru a o acapara. Dacă un om nerod va duce o torță aprinsă și va merge contra vîntului, el se va arde singur. Oamenii sunt ca aceste animale sălbatice, ca acest om nerod: se rănesc ei înșiși, se ard ei înșiși din cauza propriilor lor dorințe.

7. Este ușor a-și proteja corpul de săgeți otrăvite, dar este imposibil a-și proteja cugetul contra săgeților otrăvite care vin din sine însuși. Lăcomia, mânia, prostia și iluzia Ego-ului sunt patru săgeți otrăvite care au originea lor în cuget, pe care-l infectează cu o otravă mortală.

Dacă un om are cugetul infectat de lăcomie, mînie și prostie, el va fi determinat să mintă, să bârfească și să înșele, să calomnieze și, la nivelul corpului, să omoare, să fure și să comită adulter.

Cele trei stări de spirit greșite, cele patru moduri greșite de a vorbi și cele trei moduri greșite de a acționa se grupează pentru a forma cele zece acțiuni greșite.

Cel ce va lua obiceiul de a minți, va comite inconștient toate felurile de acțiuni rele. Înainte de a putea acționa cu răutate, trebuie să mintă și când minte, poate acționa cu răutate fără nici un scrupul.

Lăcomia, pofta nemăsurată, teama, furia, iritarea, nesatisfacția, toate vin de la prostie. Deci, prostia este cea mai rea dintre otrăvuri.

8. Când apare dorința pământească, acțiunea urmează; când apare acțiunea, suferința urmează: dorința, acțiunea și suferința sunt ca o roată care se învâрте fără oprire.

Din moment ce rotația acestei roți nu are nici început, nici sfârșit, cum e posibil să scapăm ciclului nașterii și al morții? Într-adevăr, o viață urmează unei alte vieți într-un ciclu veșnic.

Dacă cineva ar îngrămădi cenușa și oasele lăsate în cursul ciclului nașterii și al morții, ar rezulta un munte înalt; dacă cineva ar fi strâns toate picăturile de lapte pe care le-a supt de la sânul mamei sale în timpul acestor reîncarnări, ar rezulta cea mai adâncă dintre mări.

Deși Natura lui Buddha este posedată de toți oamenii, ea este atât de profund ascunsă în impuritățile pasiunilor încât de mult timp timp i-am pierdut amintirea. De aceea suferința este atât de universală și de aceea cursul acestor vieți mizere se scurge fără a se opri niciodată.

II NATURA OMULUI

1. Natura omului este ca un tufiș des lipsit de acces în care este dificil de pătruns. În comparație cu ea, natura animalului este mai ușor de înțeles. Totuși, în general, putem defini natura omului după patru diferențe evidente.

Întîi, se află cei care, din cauza unei învățături proaste, practică austeritățile, făcându-se pe ei înșiși să sufere. Apoi, există cei care prin cruzime, jaf,ucidere sau prin altă acțiune rea, fac pe alții să sufere.

În al treilea rând sunt cei care-i fac pe alții să sufere și în același timp se fac pe ei înșiși să sufere. În al patrulea rând, sunt cei care nu suferă și îi salvează pe alții de suferințele lor. Aceștia din urmă, urmând Învățătura lui Buddha, își înfrâng lăcomia, mânia și prostia; ei duc o viață liniștită întemeiată pe iubire și înțelepciune și se țin departe de asasinat și jaf.

2. În lume există trei feluri de oameni. În primul rând, sunt acei care sunt ca literele gravate în stîncă: ei ajung ușor la mânie și păstrează mult timp ranchiuna. Există apoi cei care sunt ca literele scrise pe nisip: ei ajung deasemenea ușor la furie, dar sentimentele lor de mânie trec rapid. Există, în sfârșit, cei care sunt ca literele scrise pe un curs de apă: ei nu se atașează

gândurilor proprii; ei lasă să treacă insultele și flecărelele neplăcute fără a le da atenție: cugetul lor rămâne pur și stăpân pe sine.

Mai există alte trei feluri de oameni. Primii, cei care sunt orgolioși, acționează cu cutezanță și nu sunt niciodată mulțumiți: natura lor este ușor de înțeleș. Apoi, cei care sunt modești și acționează întotdeauna cu chibzuință: natura lor este greu de înțeleș. În sfârșit, sunt cei care și-au învins complet dorințele: natura lor este imposibil de înțeleș.

Chiar dacă ființele umane se pot clasifica în diferite moduri, natura lor rămâne întotdeauna greu de înțeleș. Numai Buddha îi înțeleș foarte bine și, grație Înțelepciunii Sale, El îi poate conduce prin învățăături diverse.

III

PILDE DESPRE REALITATEA VIEȚII UMANE

1. Iată o pildă care descrie viața umană. Era o dată un om care se plimba cu barca pe un râu. Un altul de pe țărm îl avertizase: "Încetează să navighezi atât de bucuros pe acest curent tumultos; mai departe se află bulboane repezi și periculoase; sunt crocodili și demoni ascunși în grotle stâncoase. Dacă mergi înainte, vei pieri."

În această pildă, curentul tumultos este viața de dorințe excesive (patimi); a naviga bucuros înseamnă a da curs liber pasiunilor tale; curentul tumultos înseamnă suferințele și pedepsele care sunt consecințe; vârtejul reprezintă plăcerea; crocodilii și demonii simbolizează bătrânețea și moartea care urmează vieții de patimi și de neglijențe. Omul de pe țărm, care dă avertismentul, este Buddha.

Există o altă pildă. Un om comisese o crimă și fugea cât putea. Cum poliția îl urmărea, el încercă să se ascundă în fundul unui puț, grație unei iedere ce-i acoperea pereții. Cum cobora el, zărind vipere în fundul puțului, se hotărî să se cațăre pe iedera pentru a fi în siguranță. După un timp, resimțind oboseală în brațe, zări doi șoareci - unul alb și altul negru, care rodeau iedera.

"Dacă iedera cedează, își zise el, voi cădea printre

vipere și voi muri!" Ridicându-și privirea, zări cam la înălțimea feței sale un cuib de albine de unde cădea din când în când câte-o picătură de miere. Uitând de toate primejdiile sale, omul gustă mierea cu desfătare.

Semnificația este că omul este născut să sufere și să moară. Poliția și viperele simbolizează corpul cu toate dorințele. Ileda semnifică continuitatea vieții umane. Cei doi șoareci, cel alb și cel negru, reprezintă succesiunea de zile și de nopți. Mierea se referă la plăcerile fizice care amăgesc suferințele anilor ce trec.

2. Mai există o altă pildă. "Un rege așezase patru vipere într-o cutie și dăduse cutia unuia dintre servitorii săi s-o păzească. El îi dăduse acestuia ordin să aibă bine grijă de vipere și îl avertizase că, dacă enerva pe una, va muri cu siguranță. Fiindu-i frică, servitorul lepădă cutia și fugi.

Regele trimise cinci gardieni să-l prindă. În primul rând, ei se apropiară de el într-un mod amical, sperând să-l ia prin surprindere, dar servitorul nu crezu în amabilitatea prieteniei lor și fugi într-un alt sat.

Atunci, printr-o halucinație, auzi o voce care-l povățui că acest sat nu era un adăpost sigur, întrucât șase bandiți erau pe punctul de a-l ataca. În spaima sa, servitorul alergă în grabă până când ajunse la cursul unei ape tumultuoase care-i bloca trecerea. Aducându-și aminte de primejdiile care-l amenințau din spate, făcu o plută și ajunse să traverseze curentul volburos,

Pasiunile

găsindu-se în cele din urmă sănătos și teafăr pe celălalt mal."

"Cele patru vipere închise în cutie" sunt cele patru elemente: pământul, apa, focul și aerul, care consitue corpul material. Corpul e sursa patimei și prin aceasta e dușmanul cugetului. Așadar, cugetul încearcă să scape de corp.

"Cei cinci gardieni, care se apropie în mod prietenesc", sunt cele cinci agregate care formează structura însăși a ansamblului psiho-fizic, adică: forma, simțul, percepția, voința și conștiința.

"Adăpostul sigur" reprezintă cele șase simțuri, care de fapt, nu sunt cu devărat un adăpost sigur. Cei șase bandiți sunt obiectele celor șase simțuri. Astfel, văzînd primejdiile care sunt în interiorul celor șase simțuri, fuge încă o dată și sosește la curentul tumultos al dorințelor pământești.

Pluta înseamnă bunele învățături ale lui Buddha; datorită ei omul ajunge sănătos și teafăr pe celălalt mal al curentului tumultos al pasiunilor.

3. Sunt trei circumstanțe periculoase în care este imposibil ca un fiu să-și ajute mama sau ca mama să-și ajute fiul: inundația, incendiul și furtul. Totuși, chiar în aceste împrejurări atât de grave și periculoase mai există o șansă de a se ajuta reciproc.

Există însă trei împrejurări din care este imposibil

ca o mamă să-și salveze fiul și, invers, fiul să-și salveze mama, anume: boala, bătrânețea și moartea.

Cum ar putea un fiu să ia locul mamei sale, când aceasta îmbătrânește? Cum ar putea o mamă să ia locul fiului său când acesta este bolnav? Cum s-ar putea ajuta reciproc fiul și mama, când sosește momentul morții? N-are importanță cât de mult ei se iubeasc sau cât de apropiați să fi fost; în aceste cazuri, niciodată nu se pot ajuta reciproc.

4. Într-o zi, Legendarul Rege al Infernului, Yama întrebă un om, care căzuse în iad datorită faptelor rele pe care le comisese, dacă nu întâlnise vreodată în timpul existenței sale cei trei mesajeri cerești. Omul răspunde: "Nu, domnule, n-am întâlnit niciodată astfel de persoane."

Yama l-a întrebat: "N-ai întâlnit niciodată un bătrân încovoiat de vârstă și mergând cu un baston?" Omul a răspuns: "Bineînțeles, Domnule, am întâlnit adesea asemenea persoane!" Atunci, Yama îi zise: "Dacă acum te zbați în iad, e pentru că n-ai recunoscut într-un astfel de bătrân un mesager al Cerului, trimis pentru a te avertiza că trebuie să-ți schimbi viața înainte de a îmbătrâni."

Yama îl mai întreabă: "N-ai întâlnit niciodată un biet om bolnav și fără prieteni?" Omul răspunde: "Bineînțeles, Domnule, am întâlnit adesea astfel de persoane!" Atunci, Yama îi zise: "Tu ai ajuns în iad

Pasiunile

fiindcă n-ai recunoscut în acești bolnavi pe mesagerii Cerului trimiși pentru a te avertiza de propria ta boală."

Yama îl întrebă a treia oară: "N-ai văzut niciodată un om mort? " Omul răspunse: "Bineînțeles, Domnule, m-am găsit de nenumărate ori în prezența morților! " Yama îi zise atunci: "Dacă ai ajuns aici, este pentru că n-ai recunoscut în aceste ființe pe mesagerii Cerului veniți să te avertizeze că și tu va trebui într-o zi să mori. Dacă i-ai fi recunoscut pe acești trei mesageri, dacă le-ai fi ascultat avertismentul și ți-ai fi schimbat viața, n-ai fi ajuns în acest loc de suferințe."

5. Era o dată o femeie ce se numea Kisagotami. Ea era soția unui om bogat, care-și pierduse rațiunea datorită morții fiului său. Ea luase copilul mort în brațe și mergea din casă în casă pentru a implora oamenii să-l vindece.

Prea Fericitul își avea reședința atunci în Grădina Jetavana, aproape de Sravasti și astfel, această femeie și-a adus copilul mort la Buddha.

Prea Fericitul o privi cu mare compasiune și-i zise: "Pentru a-ți salva copilul, am nevoie de semințe de mac. Mergi și cere patru sau cinci semințe de mac în fiecare casă unde moartea n-a intrat niciodată."

Această femeie nebună merse și căută o casă unde moartea nu intrase niciodată. Dar căută în zadar. În sfârșit, ea fu obligată să revină la Buddha. Văzându-l

Pasiunile

profund calm și senin, spiritul ei fu brusc luminat și înțelese sensul cuvintelor Sale. Deci, luă corpul copilului său și-l incineră. După aceea, a devenit una dintre discipolii lui Buddha.

IV RĂTĂCIREA UMANĂ

1. În această lume, oamenii înclină spre egoism și răutate; ei nu știu cum să se iubească și să se respecte unii pe alții; ei rivalizează și se ceartă pentru lucruri mărunte, numai pentru propriul lor chin și nenorocire. Din cauza aceasta, viața este un trist cerc de suferință.

Indiferent dacă sunt bogați sau săraci, oamenii se frământă din cauza banilor: suferă pentru că sunt săraci sau suferă pentru că sunt bogați. Deoarece viața le este supusă dorinței, nu sunt niciodată mulțumiți, niciodată satisfăcuți.

Bogatul se frământă din cauza situației pe care o are, din cauza locuinței sale și a tot ceea ce posedă. El se chinuie la gândul c-ar putea să se întâmple un dezastru, casa i-ar putea arde, hoții l-ar putea fura și tâlharii l-ar putea ataca. Apoi, el se frământă gândindu-se la propria sa moarte și la ce se va întâmpla cu bogățiile sale. Întradevăr, când omul moare, este singur și nimeni nu-l însoțește.

Săracul se chinuie întotdeauna din cauza neajunsului, care stârnește dorințe nesatisfăcute în ceea ce privește, de pildă, casa sau proprietatea. Arzând de patimi, se consumă în corpul și cugetul său și moartea îl lovește la mijlocul vieții.

Lumea întreagă i se pare ostilă și moartea însăși i

se pare o lungă călătorie pe care o are de făcut singur, fără a fi însoțit de prieteni.

2. Totodată, în lume există cinci fapte rele. Prima, - cruzimea: toate ființele, chiar insectele se arată a fi rivale una alteia. Cele puternice înfrâng pe cele slabe; cele slabe încearcă să le păcălească pe cele tari și, reciproc, se invidiază; pretutindeni există luptă și cruzime.

A doua, - nu există limită bine marcată între drepturile unui tată și cele ale unui fiu, între drepturile unui frate mai mare și cele ale unuia mai mic; în toate ocaziile, fiecare caută să fie superior altora și să profite de ei. Se trișează între ei și de aici provine lipsa de sinceritate și ipocrizia.

A treia, - nu există limită bine marcată între comportarea bărbaților și cea a femeilor. Și unii și alții sunt victime ale dorințelor rele, fiind conduși la fapte îndoielnice și adesea chiar la dispute, la certuri, la nedreptate și la răutate.

A patra, - oamenii au tendința de a nu respecta drepturile semenilor, de a-și da importanță exagerată lor înșiși, de a da exemple proaste prin comportarea lor cât și prin raționamentele lor nedrepte, prin fraudele lor, calomniile și injuriile lor.

A cincea, - oamenii au tendința de a-și neglija datoriile unii față de alții. Ei nu gândesc decât la propria

Pasiunile

lor bunăstare și la propria lor satisfacție; ei uită toate binefacerile primite de la semenii și nu ezită a crea altora neplăceri și nedreptăți.

3. Oamenii ar trebui să aibă mai multă simpatie unii față de alții, ar trebui să se respecte unii pe alții și să-și dea ajutor unii altora la nevoie.

Însă, dimpotrivă, ei sunt plini de ei înșiși și au inima de piatră; se disprețuiesc unii pe alții pentru păcatele lor și displac pe alții pentru avantajele lor. Aceste sentimente cresc continuu și sfârșesc prin a deveni intolerabile.

Astfel de sentimente conduc la violență. Ele otrăvesc viața prin ura și furia ce le provoacă. Ele se incrustează atât de adânc în inimă încât oamenii poartă semnele lor mult timp în ciclul nașterii și morții.

Într-adevăr, în această lume de patimi, omul se naște și moare singur. Este tot atât de singur când trebuie să îndure consecințele faptelor sale în ciclul nașterii și morții. Legea Cauzei și Efectului este universală; fiecare trebuie să-și ducă povara păcatelor și să-și primească răsplata. Aceași lege a cauzelor și a efectelor guvernează deasemenea faptele bune. O viață de bunătațe și de simpatie tinde spre o soartă bună și fericită.

4. În cursul anilor, când văd cât de strâns sunt legați

de dorințe, de obiceiuri și de suferință, oamenii se întristează și se descurajează. Adeseori, din cauza descurajării lor, se ceartă cu aproapele lor și astfel se afundă din ce în ce mai mult în rău, respingând efortul de a continua drumul bun. Adesea sucombă în mijlocul răutății lor și apoi trebuie să îndure nesfârșite suferințe.

A cădea astfel în descurajare din cauza greutăților și a suferinței nu este nicidecum conform naturii și legii Cerului și a Pământului; de aceea oamenii trebuie să sufere nu numai în această lume, ci și în celelalte lumi după moarte.

Adevărul este că tot ce există în viața aceasta este trecător și plin de incertitudine. Dar, este foarte regretabil că se ignoră acest fapt și astfel oamenii se îndârjesc a recăuta plăcerea și satisfacția acestor dorințe.

5. În această lume este firesc a gândi și acționa cu egoism; este, prin urmare, tot atât de firesc și faptul că urmează suferința și nenorocirea.

Oamenii nu se gândesc decât la ei înșiși și-i neglijează pe alții; ei lasă propriile lor dorințe să-i ducă la lăcomie, patimă și toate felurile de rele. Iată de ce ei sunt condamnați să sufere la nesfârșit.

Momentele de plăcere nu durează mult timp; ele dispar la fel de repede pe cât au venit. În această lume, nu e posibil ca cineva să se bucure mult timp de ceva.

Pasiunile

6. Prin urmare, cât sunt tineri și sănătoși, oamenii ar trebui să respingă lăcomia și atașamentul de treburile pământești ale acestei lumi. Ar trebui să caute cu toată seriozitatea drumul Iluminării, căci nimeni nu poate avea liniște și fericire fără Iluminare.

Totuși, majoritatea oamenilor se înșeală și ignoră Legea Cauzei și Efectului. Ei urmează obiceiurile lor de lăcomie și egoism, uitând că o faptă bună aduce fericirea și o faptă rea nenorocirea. Ei nu cred cu adevărat că în timpul acestei vieți propriile lor fapte condiționează viețile lor în viitor și aruncă asupra altora responsabilitatea necazurilor ce rezultă din propriile lor fapte.

Ei se tânguie și se plâng de propriile lor suferințe, ignorând complet semnificația faptelor lor prezente pentru viețile lor viitoare și raportul care se află între suferințele lor prezente și viețile lor trecute. Ei nu se gândesc decât la plăcerile lor prezente; nu se gândesc decât la suferințele prezente.

Nimic nu e durabil în această lume; nimic nu rămâne; totul se transformă; totul este schimbător și imprevizibil. Însă, oamenii sunt ignoranți și egoiști. Nu-i interesează decât dorințele și suferințele unei clipe trecătoare. Ei nu ascultă bunele învățături, nici nu încearcă a le înțelege. Ei se consacră numai lor înșiși și interesului prezent, adică bogăției și plăcerii.

7. Din timpuri străvechi, nenumărați oameni sunt

născuți în această lume de iluzii și de suferințe și se nasc încă.

Un mare noroc, totuși, este faptul că lumea posedă Învățăturile lui Buddha și că oamenii pot să creadă în ele și astfel să fie ajutați.

Așadar, oamenii trebuie să aibă o gândire profundă; ei trebuie să-și păstreze inima pură și să-și mențină bine corpul; trebuie să respingă patima și răul și să caute binele.

Din fericire, cunoașterea Învățăturilor lui Buddha ne este accesibilă: trebuie, deci, ca noi să ne străduim a crede în ele și să aspirăm la renașterea în Pământul Pur al lui Buddha. Din moment ce cunoaștem Învățăturile lui Buddha, nu trebuie să urmăm alte căi ce ne conduc la patimă și alte acțiuni rele. Nu va trebui să păstrăm numai pentru noi înșine Învățăturile lui Buddha, ci trebuie să le punem în practică și să le comunicăm altora.

SALVAREA OFERITĂ DE BUDDHA

I

LEGĂMINTELE LUI BUDDHA AMIDA

1. Cum am mai explicat, oamenii ostenesc sub greutatea pasiunilor lor, acumulând greșeală după greșeală. Astfel, ei sunt incapabili a stinge pasiunile și slăbiciunile lor prin înțelepciunea și credința lor proprie. Dacă sunt incapabili a-și învinge pasiunile, cum pot ei realiza adevărata lor natură, starea de Buddha?

Buddha, care cunoaște perfect natura umană, a avut din vremuri străvechi o mare compasiune pentru oameni. El și-a luat angajamentul de a face tot posibilul, chiar cu prețul unor mari greutăți pentru a elibera oamenii de pasiunile și suferințele lor. În acest scop, el s-a manifestat sub forma unui Bodhisattva și a făcut următoarele legăminte:

(a) "Chiar dacă voi ajunge Buddha, nu voi fi nicidecum perfect până când toate ființele născute pe Pământul meu nu vor realiza fără greș starea lui Buddha și dobândi llluminarea.

(b) "Chiar dacă voi deveni Buddha, nu voi fi niciodată perfect până când lumina mea nu se va răspândi fără limite în tot Universul.

(c) "Chiar dacă voi deveni Buddha, nu voi fi niciodată perfect până când viața mea nu se va prelungi la infinit în cursul epocilor și nu va elibera mulțimile

nenumărate.

(d) "Chiar dacă voi ajunge Buddha, nu voi fi niciodată perfect până când toți Buddha, în zece direcții, vor lăuda Numele meu. În caz contrar, prefer să nu devin Buddha.

(e) "Chiar dacă voi ajunge Buddha, nu voi fi niciodată perfect până când toți oamenii nu vor aspira să se nască în țara mea și vor proclama cu credință sinceră Numele meu de zece ori înainte de a renaște.

(f) "Chiar dacă voi ajunge Buddha, nu voi fi niciodată perfect până când oamenii de pretutindeni nu vor aspira la Iluminare și săvârși cu sinceritate fapte bune pentru a se naște în țara mea. Astfel eu doresc să le apar în clipa morții lor înconjurat de o mulțime de Bodhisattva pentru a-i primi pe meleagurile Țării Pure.

(g) "Chiar dacă voi ajunge Buddha, nu voi fi niciodată perfect până când oamenii de pretutindeni, care-mi vor auzi Numele, nu se vor gândi la țara mea și planta semințele meritelor în speranța sinceră de a se renaște acolo, și până nu vor fi în stare să-și îndeplinească toate dorințele inimii lor.

(h) "Chiar dacă voi deveni Buddha, nu voi fi niciodată complet până când toți oamenii ce se nasc în Țara mea Pură nu vor fi siguri că vor deveni Buddha în viața următoare, cu excepția celor care, din proprie inițiativă și pentru binele omenirii, poartă armura Marii Credințe, strădindu-se pentru pacea lumii, conducând

Salvarea oferită de Buddha

oamenii la Perfecta Iluminare și cultivând Marea Compasiune.

(i) "Chiar dacă voi deveni Buddha, nu voi fi niciodată perfect până când Marea mea Compasiune nu va îmbrățișa toți oamenii întregului univers, purificându-i și ridicându-i deasupra acestei lumi.

(j) "Chiar dacă voi deveni Buddha, nu voi fi niciodată perfect până când toți oamenii întregului univers, care-mi vor auzi Numele, nu vor înțelege cu adevărat ce înseamnă nașterea și moartea și obține Marea Înțelepciune ce le va păstra cugetul în pace chiar în mijlocul lăcomiilor și suferințelor acestei lumi.

"Astfel, promit a nu realiza Iluminarea decât atunci când toate aceste legăminte vor fi îndeplinite. Doresc a deveni un izvor de Lumină infinită, care va face să se propage Comoara de Înțelepciune și de merit, luminînd toate meleagurile, trezind și eliberînd oamenii întregului Univers."

2. Astfel, acumulând nenumărate virtuți, în timpul unei perioade incalculabile, El a devenit Amida sau Buddha Luminii Infinite și al Vieții Eterne, trăind într-o lume de pace, iluminînd toată omenirea.

În această Țara Pură și pașnică nu există dureri. Fiecare obține ceea ce dorește, ca de exemplu: îmbrăcăminte, hrană sau alte lucruri minunate. Când o boare plăcută se răspândește peste arborii încărcăți cu

Salvarea oferită de Buddha

bijuterii, sunetul armonios al învățămintelor sfinte umple aerul și purifică cugetul tuturor celor ce-l aud.

În plus, această Țară Pură este acoperită cu flori de lotus cu nenumărate petale în care strălucește minunat raza Înțelepciunii lui Buddha. Atunci, cei care ascultă muzica învățăturii sfinte sunt conduși la pacea deplină.

3. Astfel toți Buddha din cele zece direcții ale Universului proclamă virtuțile acestui Buddha Amida, Buddha Luminii Infinite și al Vieții Eterne.

Cel ce aude numele acestui Buddha și îl primește cu bucurie, cugetul lui devine același cu cel a lui Buddha și se va naște în minunata Țară a Purității.

Cei ce sunt născuți în Țara aceasta Pură a lui Buddha împărtășesc viața infinită de Amida; inima lor se umple dintr-o dată de compasiuni pentru toate victimele și ei vor propaga pretutindeni mijloacele de salvare ale lui Buddha.

În spiritul acestor Legăminte, ei abandonează toate atașamentele pământești și realizează impermanența tuturor lucrurilor; ei dedică meritele lor eliberării tuturor oamenilor; ei își integrează propriile lor vieți cu ale tuturor celor ce trăiesc în suferință, împărțind iluziile și suferințele lor dar, în același timp, realizează eliberarea lor din legăturile și atașamentele acestor vieți pământești.

Salvarea oferită de Buddha

Cunoscând limitele și dificultățile acestei lumi, ei știu că puterea compasiunii lui Buddha este nelimitată. Ei sunt liberi să meargă ori să vină, să înainteze sau să se oprească așa cum doresc, dar ei aleg să rămână cu cei care îmbrățișează compasiunea lui Buddha.

Așadar, cel ce aude Numele lui Buddha Amida, cel ce este încurajat să evoce acest Nume cu deplină credință, va fi înconjurat de Marea Compasiune a lui Buddha. Deci, toți oamenii ar trebui să asculte Învățătura lui Buddha și ar trebui s-o urmeze chiar dacă, în acest scop, ar trebui să treacă din nou prin suplicii acestei lumi de naștere și de moarte.

Cei care aspiră sincer la realizarea Iluminării trebuie deci să se bizuie pe puterea acestui Buddha. Pentru un om de rând este imposibil să realizeze natura Sa supremă de Buddha fără ajutorul lui Buddha Amida.

4. Buddha Amida nu este departe de nici unul dintre noi. Deși Țara Sa Pură este descrisă ca fiind în regiunile îndepărtate ale Vestului, ea este tot atât de aproape de inima celor care, aspirând la Iluminare, se gândesc cu ardoare la Buddha Amida, proclamând Numele Său.

Când cineva și-l imaginează și vede figura lui Buddha Amida, acesta strălucește într-o lumină de aur, posedă 84.000 de aspecte diferite și fiecare dintre ele emite 84.000 de raze de lumină, fiecare rază de lumină strălucește în toate direcțiile universului, iluminându-i pe toți cei care proclamă Numele lui Buddha. Astfel, acest

Salvarea oferită de Buddha

Buddha încurajează pe toți oamenii să profite de Salvarea ce le este oferită.

Imaginea acestui Buddha ne poate așadar face capabili să realizăm cugetul lui Buddha. Cugetul lui Buddha este plin de o mare compasiune ce se extinde chiar asupra celor care-l ignoră sau îl uită și, mai mult decât atât, asupra celor care-i păstrează o amintire plină de credință.

Celor în care această credință prinde rădăcini, El le oferă oportunitatea de a deveni una cu El. Cum cugetul lui Buddha pătrunde pretutindeni, el pătrunde în cugetul tuturor celor care se gândesc la el cu credință.

Astfel, cugetul celui care gândește la Buddha primește toate perfecțiunile purității, pacea și fericirea cugetului lui Buddha. Cu alte cuvinte, cugetul lui devine Buddha.

Prin urmare, fiecare om în puritatea și sinceritatea credinței sale ar trebui să-și imagineze propria lui minte ca fiind mintea lui Buddha.

5. Buddha este dotat cu numeroase mijloace de transfigurare și poate să se manifeste în mod diferit în conformitate cu abilitatea fiecărei persoane.

El își manifestă corpul pentru a acoperi tot Cerul și a se extinde departe în spațiile stelare nemărginite. El se manifestă deasemenea în natura lucrurilor extrem de mici, uneori în forme, alteori în energie, uneori în

Salvarea oferită de Buddha

aspecte ale spiritului și uneori în individualitate.

Dar, într-un mod sau altul, El va apare cu siguranță celor care proclamă Numele lui Buddha cu credință. Astfel, Amida apare întotdeauna însoțit de doi Bodhisattvas: Avalokitesvara, Bodhisattva al Compasiunii și Mahasthamaprapta, Bodhisattva al Înțelepciunii.

Buddha Amida se manifestă în mod universal, dar numai cei în care s-a trezit credința pot să-l observe.

Cei ce sunt capabili să vadă manifestările Lui temporare obțin satisfacție și fericire permanentă. Mai mult decât atât, cei ce pot să-l vadă pe adevăratul Buddha realizează incalculabile bogății de bucurie și pace.

6. Deoarece cugetul lui Buddha Amida, cu toate posibilitățile Sale nemărginite de iubire și de înțelepciune, este compasiunea însăși, Buddha poate salva pe oricine.

Cei mai slabi dintre oameni, cei care comit crime capitale, cei ale căror cugete sunt pline de patimă, de furie, de gândiri zadarnice, cei care mint, flecăresc, abuzează și înșeală, cei careucid, fură și comit adulterul, toti cei ce se lasă ispitiți de aceste greșeli trebuie să suporte la infinit pedepse dureroase.

Dar, spre sfârșitul vieții lor, un înțelept devotat poate să apară pentru a le spune: "Voi sunteți acum în

Salvarea oferită de Buddha

fața morții; voi nu puteți să vă retrageți viața din corupție, dar puteți lua refugiul în Compasiunea Luminii Infinite a lui Buddha, proclamând Numele Său."

Dacă acești oameni corupți proclamă din toată inima Numele lui Buddha Amida, fiecare dintre greșelile lor vor fi alungate.

Dacă numai simplul fapt de a repeta Numele lui Buddha poate îndeplini aceasta, cât de mult amputea îndeplini concentrându-ne asupra lui Buddha cu credință în spiritul Său!

Cel care poate proclama numele sfânt la sfârșitul vieții sale, va fi întâmpinat de Buddha Amida și de cei doi Bodhisattva, Bodhisattva Compasiunii și Bodhisattva Înțelepciunii, care îl vor conduce în Țara lui Buddha, unde vor fi născuți în Puritatea imaculată a lotusului alb.

Așadar, fiecare om trebuie să păstreze în mintea sa cuvintele: "Namu-Amida-Butsu", adică: "Omagiu din toată inima lui Buddha Luminii Infinite și al Vieții Eterne! "

II

ȚARA PURĂ A LUI BUDDHA AMIDA

1. Buddha Luminii Infinite și al Vieții Eterne trăiește și propagă întotdeauna Adevărul. În Țara Sa Pură nu se află nici suferință nici întuneric și acolo existența este fericire. De aceea această țară este numită "Țara Fericirii".

În această țară se află un lac a cărui apă este curată, proaspătă și strălucitoare. Valurile sale clipocesc ușor la malurile de nisip de aur. Peste tot cresc flori mari de lotus de toate culorile, late ca roata unei căruțe. Cele albastre radiază în albastru, cele galbene în galben, cele roșii în roșu, cele albe radiază în alb și parfumul lor se răspândește pretutindeni.

De jur împrejurul lacului se înalță pavilioane decorate cu aur, cu argint, cu lapislazuli și cristal, cu trepte de marmură ce duc pe malul apei. Balustradele din jurul lacului sunt acoperite complet cu perdele și cu ghirlande de bijuterii. Între ele cresc boschete de arbori și crânguri înflorite.

Pământul strălucește de frumusețe și în cer răsună o muzică celestă. De șase ori pe zi și de șase ori pe noapte se răspândesc din cer petale fine de flori multicolore. Toți cei ce sunt născuți în această țară le culeg pentru a merge să le ducă drept ofrandă tuturor miriadelor de Buddha.

Salvarea oferită de Buddha

2. În această țară minunată se găsesc păsări, printre care lebede albe ca zăpada, papagali, păsări cu culori sclipitoare, păsări ale paradisului și puzderii de păsări mici care ciripesc încetișor. În Țara Pură a lui Buddha aceste păsări cântă dulce Învățăturile lui Buddha și laudă virtuțile Sale.

Toți cei care ascultă melodia cântecului lor aud cuvintele lui Buddha, care le reînnoiește credința, bucuria și pacea în mijlocul întregii comunități universale de discipoli.

Brize dulci suflă prin arborii acestei Țări Pure și fac să se miște prețioasele ghirlande ale pavilioanelor, lăsând în urma lor ritmuri dulci de muzică.

Toți cei care ascultă această muzică celestă gândesc despre Buddha, despre Doctrina Sa (Dharma) și despre Comunitate (Saṅgha). Toate aceste perfecțiuni nu sunt decât reflecții ale aspectelor cele mai comune ale Țării Pure.

3. De ce Buddha al acestei Țări Pure este numit Amida, Buddha al Luminii Infinite și al Vieții Eterne? Pentru că splendoarea Adevărului Înțelepciunii Sale radiază în toate celelalte lumi ale lui Buddha prin tot universul și pentru că durata vieții Sale de compasiune nu se termină niciodată de-a lungul anilor.

Aceasta pentru că numărul celor care sunt născuți în Țara Sa Pură și care obțin Perfecta Iluminare este

Salvarea oferită de Buddha

incalculabil și ei nu se reîntorc niciodată în universul iluzoriu și al morții.

Deasemenea, pentru că numărul celor care se trezesc la această viață nouă, grație luminii Sale, este incalculabil.

Prin urmare, toți oamenii trebuie să-și concentreze cugetele lor spre Numele Său și când ajung spre sfârșitul vieții lor, chiar numai pentru o zi sau șapte zile, dacă proclamă Numele lui Buddha Amida cu credință deplină și dacă fac acest lucru cu cugetul netulburat, vor fi născuți în Țara Purității lui Buddha, fiind conduși de către Buddha Amida înconjurat de-o mulțime de discipoli care apar în acest ultim moment.

Cel care aude Numele lui Buddha Amida și crede în Învățătura Sa va realiza Perfecta și Suprema Iluminare.